

Пам'ятка інтелігентам-богошукачам: псевдоцерковність Богородичного центру

Петро Вінцукевич

Усім відома популярна фраза щодо релігійних вірувань: «Усі дороги ведуть до Бога», чи «Бог – єдиний». Таке твердження в корені помилкове, адже не всі релігійні дороги ведуть до Бога, а деякі й у протилежний бік: іноді помиляються навіть щирі богошукачі. Спаситель говорить: «Я є путь, і істина, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Ін. 14: 6). Богохульську книгу «блаженного» Іоана (В. Берславського) «Викриття Ялдаваофа» видано т. зв. Духовним центром у Києві (2012 р.) тиражем тисячу примірників, але вона однак набула великої популярності серед мислячої інтелігенції.

Відійди від Мене, сатано, бо написано: Господу Богу твоєму поклоняйся і Йому Єдиному служи. (Мф. 4: 10; Втор. 6: 13).

I. Вступ. Тези Леоніда Белова

Уже в передмові до книги такої собі Леонід Белов, видно, послідовник автора, вказує на основні тези подальших «одкровенень» новоявленого пророка. У книзі подано матеріали семінарів, статей і лекцій «блаженного», складені в Хорватії, на батьківщині богомилів, де він намагається відповісти на питання, яке нібито хвилює людство: «Хто насправді приховується під маскою біблійного Бога?» Проте думаємо, що мало хто із розсудливих людей сумнівається в тому, що «під маскою біблійного Бога» не приховується, а управляє Всесвітом сам Господь – Творець і Промислитель світу. Але все це зовсім не так у тезах Л. Белова: перш за все, він протиставляє «Отця чистої любові» (так він називає змія-спокусника) римо-візантійському вітчимові, тобто нашому Богові – Саваофу, Єгови, Елогіму. Він пише: «Ялдаваоф – це

не бог, а темний архоніт (творець матерії, обтяженої гріхами і злом), який злочинним шляхом захопив владу над світом».

Дивіться, як добре знає пан Л. Белов до біблійну історію, а головне – звідки? Невже він побував, як і його вчитель, у високорозвиненій Атлантиді, яка загинула 12 тисяч років тому?

Але простежмо подальшу оповідь книги: «Одержимий гординою Ялдаваоф відкинув божественних Отця і Матір (любов), вступив із ними в боротьбу і перетворився на диявола» (с. 5). Зауважимо відразу, що Ялдаваоф, за вченням «блаженного» Іоана й «іже з ним», – це не хто інший, як наш біблійний Бог – Елогім, Єгова... Тому все у них ставиться догори дном – і так протягом усієї книги: не дарма кажуть, що диявол – плутаник; йому потрібен хаос – змішання всіх елементів, світла й темряви, добра і зла. І далі, за Беловим: Елогім, мовляв, проповідує поділ, ненависть до людини, готовність «безсоромно» жертвувати людиною в ім'я великих цінностей (під якими здебільшого мають на увазі державні та релігійні інститути).

Схоже, що пан Белов погано читав Євангеліє, бо не розбирається в релігійно-етичних питаннях Християнської Церкви. Так, Церква вчить ненавидіти зло (не злих людей, а зло); Спаситель дійсно вчить душу свою (життя) покладати за великі цінності: за правду Божу, за любов, за ближніх своїх і навіть за «далеких».

Нападкам Л. Белова на Церкву немає ліку. Він стверджує, повторюючи свого «блаженного» вчителя, що наша Християнська Церква – це нова версія юдейського синедріону, очевидно, забуваючи, що саме синедріоном був розп'ятий Христос. На його думку, багато світлих умів, до яких він, зрозуміло, зараховує себе і свого вчителя, ставлять собі питання: «А, насправді, чи не сатана приховується під маскою біблійного Бога?» (с. 6). Більше того, він уже вирішив долю нашої Церкви:

«Вирок старій церкві винесено й оскарженню не підлягає... Християнство, яким його досі знало людство, скасовано як таке, що не має в собі Христа, чуже Його духу... Настав час землі сприйняти автентичну (справжню) духовність. Час людству сприйняти своїх Отця і Матір, і коли настане час другого навернення, яке покликане прозріти (побачити) в бозі Старого

і Нового Завіту князя світу цього, що містить начало зла, і звернутися до віри правдивого Всевишнього, найчистішого з чистих Бога любові» (с. 7, 9).

«Блаженний» Іоан вигукнув: «Я щасливий. У пустелі другого навернення так нас буде зігрівати сонце нової Атлантиди, як велике знамення помазаників» (с.9). Нагадуємо ще раз, що Атлантида загинула 12 тисяч років тому, імовірно, за великі гріхи перед Богом.

Але перш ніж здійснити цей крок (друге навернення), «належить провести великий екзорцизм – викрити і відкинути Елогіма (Єгову), біблійного божка» (с. 9). Словом, вимагається відректися від нашого Бога (за євангелістом Іоаном, від Бога-Слова) і поклонитися змієві – Люциферу та визнати його богом.

Виникає ще одне питання: якщо Християнство, як велике заблудження й олжа, приречене на зникнення, то як і чому воно тримається вже 2 тисячі років? Л. Белов відповідає: занадто великий багатовіковий гіпноз мислення, підкріплений інквізицією, занадто велика інерція мислення. Слідом за юдеями християни прийняли Ялдаваофа за Бога – ось центральна думка Белова. Але, скажемо ми, заблудження не може бути вічним і всезагальним, та й інквізиція тривала ж не 2 тисячі років, і про це ми ще будемо говорити. І ще слід врахувати величезну духовну роботу й досвід християнського життя: мучеництво, подвижництво; християнство оновило всі сфери людської діяльності, всю людську культуру: філософію, етику, літературу, живопис, музику, архітектуру, нарешті соціальне життя (згадаймо проповідь свободи, рівності, любові й братерства). І все це, незважаючи на шалений опір Люцифера і його земних агентів.

Церковна ієрархія зробила багато помилок і навіть злочинів, за що свого часу заплатила дорогу, криваву ціну (ми маємо на увазі більшовицький терор), але Церква як Тіло Христове стоїть і буде вічно стояти, до скінчення віку, бо «*врата пекла не здолають її*» (Мф. 16: 18).

Вивчивши і розібравши тези Л. Белова, можна було б поставити на цьому крапку і залишити в спокої напхану містичною термінологією книгу «блаженного» Іоана (В. Береславського), але в ній порушується цілий ряд серйозних релігійно-філософських проблем, що змушує нас продовжити дослідження.

II. «Перевернутий трикутник» - остання брехня Люцифера

У народі побутує прислів'я: «Диявол – мавпа Бога», тобто Люцифер хоче бути подібним до Бога: він, як справжній шулер, виймає з рукава свій останній козир: він хоче помінятися місцями з Богом – «*перевернути вселенський трикутник*», на вершині якого перебуває сам Господь – Творець неба й землі. А книга «блаженного» Іоана «Викриття Ялдаваофа» допомагає дияволу в цьому.

Християнське серце обурюється від просторікування цієї богозневажної риторики, та все-таки треба відповідати на удари ворожих сил. Але перш ніж приступити до «одкровенень» новоявленого «пророка», дамо коротку довідку про так зване богомільство, учення якого, як нам здається, лягло в основу «догматики» пана В. Береславського, правда, з деякими змінами.

Богомільство – болгаро-візантійська ересь дуалістичного напрямку, належить до X століття. Засновник – піп Богомил. Богомили визнавали верховне добре Божество, але, на їхню думку, Бог не од вічності троїчний в Особах, Син і Дух походять від Отця в часі та становлять лише різні прояви Отця, ставши Особами. У Бога є ще первонароджений син Сатанаїл, скинутий разом зі своїми ангелами за повстання проти Нього на землю, яка тоді була ще невлаштованою. Він же (Сатанаїл) і облаштував землю, і створив тіло людини, але вдихнути душу в нього не зміг, це зробив добрий дух. Згодом Сатанаїл перейнявся ненавистю до переваг людини і вирішив погубити її. Для цього він набув образу змія, з'єднався тілесно з Євою, яка народила від нього Каїна. За це Сатанаїл був позбавлений Богом-Отцем божественного образу і творчої сили. З того часу Сатанаїл, за попущенням Божим, панує над своїм світом і створеними ним істотами (різними гадами, хижакими). І став він уже називатися не Сатанаїлом, а просто Сатаною. Коли люди повстали проти нього разом із гігантами – дітьми ангелів і дочок людей, – він послав на землю потоп, що винищив усіх людей, крім Ноя, який залишився йому вірним. Потім з ненависті до людини він обдурив Мойсея, давши йому закон на Синаї. Тому весь Старий Завіт містить, на думку богомилів, дуже шкідливе вчення. Нарешті Бог змилювався над людьми, послав божественний Логос, або другого Свого сина, який переміг Сатанаїла (Сатану) і закував його в тартар. Але демонів було залишено; Бог залишив їм створені людськими руками

храми. Демони живуть у кожній людині, і саме вони є винуватцями всіх гріхів; демони не мають влади тільки над богами, оскільки в них живе Святий Дух.

Богомили відкидали таїнства, не визнавали шанування ікон, а храми вважали житлом демонів; відкидали християнські богослужіння; із книг Св. Письма визнавали тільки Євангеліє й Апостол. Зневажаючи людську природу, вони вчили уникати світу і його благ та закликали перемогти плоть за допомогою подвигів самовдосконалення; вимагали від людини безшлюбності, бо, на їхню думку, шлюб є справою диявола.

У книзі «блаженного» Іоана (В. Береславського) «Викриття Ялдаваофа» наявні ідеї гностицизму, маніхейства й особливо богомильства. У гностиків він узяв поняття «деміурга», зробивши його диявольською творчою силою (енергією), у маніхейців – дуалізм (рівність двох царств – добра і зла); у богомолів – Сатанаїла як творця матеріального світу, назвавши його Елогімом. Правда, змія, на відміну від богомолів, він зробив не сатаною, а богом – «Отцем чистої любові»; у них же запозичив ненависть до Християнської Церкви, про що буде мова попереду.

Ось тут і починається, з дозволу сказати, «догматика» пана Береславського, а точніше сказати, його бісівська казка, яку він одягнув у власну містичну термінологію, іноді незрозумілу навіть освіченим людям, не кажучи вже про «простий народ». Але якщо її висловити популярною мовою, то вона включає такі релігійно-філософські поняття і проблеми: Бог і Елогім; творіння людини і боголюдство; гріхопадіння – «Хто винен?»; юдеохристиянство (Тора + Євангеліє); сома і саркс (тіло і плоть); церква (храм) і Христос; «Христос- хто ж Він?»; чаша Грааля і т. д.

III. «Догматика» «блаженного» Іоана (В. Береславського)

Бог і Елогім; небесна драма; творіння світу і людини; гріхопадіння; боголюдство...

«Блаженний» Іоан наважився навіть описати у своїй книзі передвічну небесну драму Св. Трійці, чого не наважувалися робити й великі пророки:

«Конфлікт між нашим Отцем і од віку проклятим Сатанайлом-Люцифером стався з приводу Мине (любов). Отець – тільки любов, і його кредо – тільки через любов. Усе інше – хибне. Елогім (він же Сатанайл) – маньяк сили, автократор. Мине для нього – ознака слабкості, убогства, вторинності».

Бог – отець чистої любові, добріший за найдобріших – творець духовного світу і людських душ. Елогім же (він же Єгова, Ягве, Деміург, великий Мімікр) – творець матеріального світу, плоті й похоті людини. Автор книги описує це так:

«Берешиит Гара – акт елогімістичного творіння. Берешиит говорить про сотворення: розуміє, що може тільки ліпити з праху, а дух життя повинен вдихнути Всевишній. Сотворення звершується завжди двома». «Всевишній народив людину самотичну, духовну, безсмертну. І Сатана (Елогім) відчув: дав людині тілесну плоть».

Із «догматики» «блаженного» Іоана випливає, що «Отець чистої любові» (Всевишній) не творить, а народжує людину, тобто людина відразу одержує боголюдськість; одержує те, що обіцяв змії Адаму і Єві в Едемі, – мовляв, «будете, як боги». Питається, а навіщо тоді земний шлях? Відразу народився від «Отця чистої любові» – і відразу боголюдина. Але такий стан не мав би моральної цінності, бо отриманий був би без вольового зусилля (див.: Лк. 16: 16).

Навіщо тоді боротьба з плоттю, духовні подвиги в людей, а Синові Божому – навіщо знадобилося втілення, голгофські муки, викуплення і воскресіння? Нащо все це? Сатана такий добрий «визволитель», що зразу ж дає людині знання добра і зла та робить її безсмертним богом. І відразу ж бере в своє царство пійми і зла. Треба тільки зовсім небагато – сказати в серці своєму: «Прагну анастатично окрилено повернутися в лоно нашого Всевишнього. Ходити по землі, як на небесах, і жити вічно». Тобто треба відмовитися від Бога Саваофа і євангельського Христа й возз'єднатися з сатаною, творити його волю.

Далі автор вказує на те, що юдеохристиянство вважає людську природу створеною, а раз так, то з цього випливає постулат одвічної рабської залежності від Елогіма (Єгови, Ягве). По-перше, християнин не хоче свободи від Бога, він хоче свободи в Бозі. По-друге, автор забу-

ває, що створена людина одержала право на досконалість, аж до боголюдськості. Господь навіть наполягає на цьому: *«... будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий»* (Мф. 5: 48).

Далі в пана В. Береславського йде, прямо сказати, містична діалектика: *«Всевишній більший за себе самого в акті сотворення людини, і людина в акті свого відродження більша за Всевишнього»* (с. 14). Чи не занадто? Схоже, що автор захоплювався діалектикою Гегеля, за якою Абсолютна ідея, розвиваючись тільки в людині, усвідомлює себе і повертається вже Абсолютним духом. Християнська ж філософія, хоч і дає право людині на богоподібність, але не зрівнює її з Богом за суттю. Так, Господь устами пророка Ісаї говорить: *«Але як небо вище за землю, так путі Мої вищі за путі ваші, і думки Мої за думки ваші»* (Іс. 55: 9).

Але яке ж ім'я цього *«Отця чистої любові»*? Автор називає це ім'я – Ель Елнон, і тут же посилається на Христа, Який нібито називав Усевишнього не Господь, і не Бог, а *«Отець – породжує в акті поза-межної любові»* (с. 16). Неправда! Наприклад, під час спокушання в пустелі Христос каже спокуснику: *«Написано: Господу Богу твоєму поклоняйся і Йому єдиному служи»* (Мф. 4: 10). Можна навести десятки місць із Євангелія, де Христос називає Отця Богом.

Отже, за Береславським, *«Отець чистої любові»* сотворив душі людей, але коли вони впали на землю, то опинилися в матеріальній сфері, підпорядкованій Елогімові-Деміургу, який зліпив із праху матеріальні тіла (плоть) за *«образом і за подобою своєю»* та нагородив їх похиттю. *«Отець чистої любові»* зглянувся над людьми, проник в Едем під виглядом змія, щоби вказати їм шлях до знання – з'їсти заборонений плід, пізнати добро і зло та стати безсмертними, *«як боги»*. За це Елогім (він же Єгова, Ягве, Деміург) прокляв *«Отця чистої любові»*, а людей теж прокляв і вигнав із раю.

Складається таке враження, що *«Всевишній, найдобріший із добрих Отець»*, який створив духовний світ і душі людей, постійно поступається Елогіму-Деміургові, котрий може тільки *«ліпити з праху»* матеріальні тіла (ці *«глиняні пугушки»*). Незрозуміло, чому цей *«майстровий – Деміург»* управляє Всевишнім Отцем. Чому він прокляв цього змія-батька і той покірно скорився. Так, може, все було навпаки: змії, Адам і Єва отримали за заслуги і змушені були змиритися зі своєю долею – змії поповз у своє царство, а людям за зраду

Бога судився довгий історичний шлях очищення, шлях від звіролюдства до боголюдства?

Безсила злоба – ось сутність «Отця чистої любові». А де його сила і любов? Його проклинають, змушують повзати на череві, а він стверджує, що може літати і творити нові світи у Вселенній. Ми вже чули його урочистий гімн – «Вставай, проклятьем заклеймённый»; ми бачили його пророків, його ангелів, вождів – усі вони заперечували Бога, Біблію, Євангеліє, Св. Трійцю, Христа; усі вони, починаючи від Нерона і закінчуючи новітніми агентами пекла: Марксом, Леніним, Сталінім, Гітлером, Мао Цзедунем, Путіним – несли і несуть нелюдські страждання людству, не порівнянні з жертвами інквізиції, яка теж була організована сатаністами, щоби зруйнувати зсередини Церкву Христову.

Скажуть, що сила «Отця чистої любові» саме в любові, й тому він не користується силою. Та це схоже на всездозволеність, тобто на те, що потрібне дияволу, – стерти грань між добром і злом. Але Бог повинен бути не тільки милосердним Отцем, але й справедливим Суддею, бо знедолені й пригноблені просять не тільки милосердя, а й справедливого суду над мучителями; тому й буде Страшний суд, де відкриються книги совісті й кожен отримає за вчинками своїми.

Вчення богомилів про те, що в Бога-Отця, крім Христа (Бога-Слова), був старший син Сатанаїл, який згодом став Сатаною (Елогімом, Деміургом), сприйняв і «блаженний» Іоан. І ми змушені викривати цю бісівську брехню, що порушує християнську гармонію Св. Трійці: Бог-Отець, Бог-Син (Бог-Слово) і Бог-Дух Святий, для того, щоб ця олжа не втягнула тисячі недосвідчених душ у свої диявольські сіті, як це було свого часу з «Білим братством». Бідні діти, багато з них досі лікуються у психлікарнях і їх не можуть вивести зі стану зомбування, зі стану диявольського дурману.

IV. Старий Завіт і Новий Завіт – юдеохристиянство

Взагалі автор цієї нещасливої книги обрушується на Св. Письмо (Старий Завіт і Новий Завіт), називаючи його одним словом – юдеохристиянство. Це, за словами автора, перша жажлива симфонія (Тора + Євангеліє) – найбільше зло, яке могли заподіяти Христу, тобто стверджувати, що Він – Син біблійного Бога (с. 17).

І далі пан В. Береславський заявляє: «Трагедія в тому, що юдеохристияни дві тисячі років поклонялися Ісусові Елогімігу (Негідник! Яке гідке словосполучення! – П. В.), так і не пізнали Христа». Не дивно, пророкує він, що інституційні християни будуть першими, хто визнає антихриста (с. 17). І далі він пише:

«Ми бачимо сьогодні торжество світового зла. Причина зла номер один: авраамічні релігії приймають Зло за Божество, втілюючи за Отця. Велике зло йде від фундаменталістських релігій. Обмануте людство в анабіозі (у напівсонному стані)».

Але ми у своїх дослідженнях і поглядах будемо користуватися нашим традиційним, перевіреним століттями Св. Письмом, бо у нас немає сатанинського писання і євангелія, якими користується автор своєї нещасливої книги. У нас є Символ віри, що містить усі християнські істини і який як щит, як кам'яна стіна, закриває нас від усяких бісівських ударів. А щодо «пророцтва» пана В. Береславського з приводу пришествия антихриста скажемо: не знаємо, як себе будуть поводити в цей час деякі християни, але впевнені, що автор своєї богохульної книги вже зустрів антихриста і поклонився йому.

Тепер скажемо кілька слів про Старий Завіт і, перш за все, про те, як ставився до нього Христос, Який виконав усі закони Тори з самого дитинства і навіть сказав, що прийшов не зруйнувати ці закони, а виконати їх. А ми додамо: і поліпшити їх. Багато з цих законів, за словами Спасителя, було дано через жорстокосердя єврейського народу. Так, Христос скасував «людину для суботи»; не дозволив побити камінням блудницю; зробив більш досконалою заповідь про шанування батьків: «Я прийшов розлучити сина з батьком його, і дочку з матір'ю її» (Мф. 10: 35), бо вище за батьківство і материнство є правда Божа. Але Христос залишився вірним Старому Заповітові як початку союзу Бога з людиною: «Я Бог Авраама, і Бог Ісаака, і Бог Якова» (Мф. 22: 32).

V. Церква (храм) і Христос

Ми знаємо з Євангелія, що Христос постійно відвідував церкву (синагогу) з самого дитинства і навіть сперечався в єрусалимському храмі з фарисеями. А Божа Матір, на Яку постійно посилається автор книги, з трирічного віку виховувалася при храмі і привела туди Своє

Богонемовля на обрізання (свого роду юдейське хрещення) й на сороковий день після цього все життя Спасителя було пов'язане з храмом: Він обурювався з приводу фарисейства, бичував торговців у храмі, але Він і Божа Матір поважали храм як «оселю Бога». І тому безумно звучать слова пана В. Береславського: «*Будь-який зовнішній храм є по суті справи запереченням Премудрості в людині. Хто ходить у храм зовнішній, заперечує в собі храм внутрішній*» (с. 164).

За цією логікою виходить так: якщо школяр відвідує школу, то це шкодить йому повноцінно мислити. Так, церква – це наша школа: у ній ми вчимося вірити, вчимося терпіти, вчимося прощати і любити, а найголовніше – єднаємося з Богом. І тому диявол дуже хотів би зруйнувати Церкву Божу, бо там він не має влади над людьми. Багато великих світу цього, такі, як вельми улюблений автором «святий Лев Толстой» (про нього ми будемо говорити окремо), немало зробили для того, щоб зруйнувати Церкву; це вже потім більшовики підірвали і знищували храми фізично, переслідували вірних, але до того ідеологічно це робили такі, як Толстой, Белінський, поповичі Добролюбов і Чернишевський.

Істинні ж послідовники Христа вмирили за Церкву в усі віки, не виключаючи і соловецьких страждальців (адже там страждали церковники – десятки єпископів, тисячі священників і мирян, які визнавали і шанували християнський Символ віри, таїнства і священство), про що автор слізно пише в своїй книзі: «*Соловки – друга Голгофа*». Але, по правді сказати, він дуже мало знає про сталінські концтабори; у цій книзі мало фактів, а все більше містичних переживань, у яких уже помічаються єретичні настрої.

У той час як представники юдеохристиянства та інституційної Церкви (визначення автора), такі, наприклад, як священник Гліб Якунін і митрополит Йосиф (Сліпий), знемагали в мордовських таборах, пан Береславський успішно просувався по радянській соціальній драбині: вчився і вчив, вивчав Платона і Гегеля, читав Шекспіра в оригіналі і сам писав вірші; у його московській квартирі завжди лунала музика. І тільки на початку 80-х років він ударився в містику – коли дозволили і коли стало модно. Так що даремно він удає з себе страждальця і представника якоїсь «істинної віри».

Треба ще зауважити, що він пройшов усі ієрархічні стадії ненавистного йому юдеохристиянства – від диякона до архієпископа – і саме

тут отримав благодать священства. Чому ж так озлився архієпископ на євангельського Христа? Причина одна: від духовної самозваби до єресі один тільки крок. Страшні слова змія-спокусника «будете, як боги» часто спокушають і затягують у сіті багатьох мислячих людей.

Пан В. Береславський пише:

«Наша церква пройшла соборне мучеництво. Тільки Великий церкві любові, що зійшла з неба (О! Навіть так?! – П. В.), дано пред'явити рахунки римській злочинниці, оголосити її незаконною і зробити суд совісті над нею, назвати її богохульною, а справи її людиноненависницькими і злочинними» (с. 53).

Про яку церкву говорить «блаженний» Іоан? Де вона? Яка вона? Де її пророки, мученики, угодники? Хочеться запитати в пана В. Береславського: де ваш пророк Ісая, що передбачав долі світу, де великий поборник соціальної правди, захисник пригноблених пророк-пастух Амос? Де ангел во плоті Йоан Хреститель, скривавлена мученицькою кров'ю невіста Христова Варвара, мучениця Катерина, найбільша подвижниця Марія Єгипетська, усім помічник угодник Миколай? Де ваш канон Андрія Критського, який обпікає совість, де покаяння Веделя, що перевертає душу? У вас нічого немає за душею, крім ненависті до євангельського Христа і Його Церкви, яку ви паплюжите в смердючих підвалах Хорватії, на батьківщині богомилів, і де прославляєте свого змія-спокусника.

І, либонь, найпотішніше в тому, що соловецьких мучеників пан Береславський зараховує до своєї неіснуючої церкви, хоча всім відомо, що 60 єпископів, тисячі священників і мирян належали до Християнської Церкви, вірили в євангельського Христа, у Символ віри і церковні таїнства. Вам не перевернути вселенський трикутник, на вершині якого – Господь Саваоф, Його Син і Св. Дух!

Так, де ваші святі? Правда, на одного ви вказуєте – це граф Лев Толстой. Веніамін Береславський пише:

«Святий Лев Толстой починає свій трактат “У чому моя віра?” з того, що підводить підсумок своєму багаторічному церковному досвіду: роками ходив до храму – і що ж? Нічого не знайшов, крім обрядової магії» (с. 118).

А що він хотів знайти? Одразу богоподібність? Але для цього треба трудитися духовно все життя, як Серафим Саровський, а не експлуатувати своїх кріпаків і пити шампанське.

Дамо більш детальну довідку про цю людину. Лев Толстой, безумовно, великий письменник і великий майстер художнього слова, але в його поглядах наявні кричущі суперечності: з одного боку – нещадний критик антинародної сутності держави (будь-якої держави як соціальної машини – це свого роду анархізм) і неприйняття офіційної Церкви (сектантство), з іншого – смиренність, непротивлення злу насильством. За Толстим, смисл і благо людського життя – в об'єднаній любові людей один до одного і до Бога шляхом самовдосконалення. Але держава і Церква перешкоджають цьому процесу. Чому Церква *«перешкоджає самовдосконаленню»* – незрозуміло. Але нам немає сенсу вникати в його філософські шукання, нам важливо знати, який він *«святий»* і чи є підстави вважати його таким.

У статті *«Знамення часу»* протоієрей Іоан Восторгов пише про останні роки життя графа Льва Толстого: *«Застигле самозаблєння. Він – великий письменник землі російської, він вищий і найрозумніший від усіх на світі, він – учитель життя...»* І далі:

«Коли його здоров'я зажадало рослинної їжі, він після безумних літ розкоші проповідує помірність і беззабійне харчування; коли старість указує йому на припинення шлюбного співжиття, він, за власним визнанням, провівши життя в блуді, тепер пише про цнотливість і навіть непотрібність шлюбу. Коли всі гроші, маєтки, права літературної власності, все йому належне закріплено і переведено на ім'я дружини, він заперечує власність... Він у панських дивацтвах ходить у постолах, шие чоботи, косить траву, криє дахи, ламається, кривляється, юродствує. Він заперечує багатство, проповідуючи самозречення, аскетизм – і живе в палаці, у казковій розкоші. Він заперечує гроші, але отримує їх і витрачає сотні тисяч. Усі його “Нові заповіді” – саме лицемірство: після свого заклик до всіх припинити шлюбні взаємини, він, маючи 60 років, і сам мав сина».

Додамо, він заперечував Церкву, викреслював із Євангелія цілі глави, які здавалися йому непотрібними й хибними. За свою еретичну діяльність був відлучений від Церкви. Відчуваючи наближення смерті,

сів у свій екіпаж і метався по всій губернії в надії знайти хоч якого-небудь сільського батюшку, щоб покаятися, причаститися і примиритися з Церквою, тобто зробити те, з чого він сміявся все життя. І тільки після звинувачення свого друга в непослідовності відмовився від свого бажання й помер без покаяння.

Треба сказати, що так зване толстовство стало свого часу цілим соціальним рухом; йому вдалося втягнути у свою дитячу філософію половину російської інтелігенції. Здається, він такий же «святий», як пан Береславський «блаженний». І недарма Ленін назвав Л. Толстого «дзеркалом російської революції»: звичайно, у першу чергу за його неприязнь до Церкви. І хоча він боровся з Церквою, але все-таки був віруючою людиною; нехай його бажання покаятися Господь прийме як звершений факт, адже не кожен здатний написати про себе таку правду, як він:

«Без жаху, огиди і болю сердечного не можу згадувати про ці роки. Я вбивав людей на війні, викликав на дуелі, щоб убити; програвав у карти; проїдав працю мужиків; страчував їх; блудив і обманював. Брехня, кража, розпуста всіх родів, пияцтво, насильство, вбивство... Не було злочину, якого я б не вчинив, і за все це мене хвалили, вважали і вважають мої однолітки порівняно моральною людиною».

Пан В. Береславський у своїй книзі часто називає християнство юдохристиянством, а Церкву Христову – римо-візантійською конторою. Ми відразу повинні заперечити, що Церква – це не тільки ієрархія, яка, правду сказати, вчинила багато злочинів проти Бога і людей. Дійсно, папоцезаризм (прагнення Західної церкви захопити державну владу) і цезарепатізм (коли Східна церква перетворилася в слухняну рабиню державної влади і певного соціального ладу – царизму, більшовизму) – усе це було. Був кріпосник, мучитель селян Йосиф Волоцький (невідомо чому причислений до лику святих), був товариш по чарці Петра I Феофан Прокопович, які багато зробили, щоб перетворити Церкву, як говорить автор, у римо-візантійську контору.

Але не це є Церквою за суттю як Тіло Христове. Істинна Церква зміцнювалася і розвивалася мучениками, духовними подвигами таких, як Антоній Великий, киево-печерські затворники; Серафим Саровський, Іов Почаївський. Церква жила в скитах і віддалених

монастирях, у подвигах пустельників і юродивих Христа ради. І не всі ієрархи служили мамоні та князям світу цього. Це вище духовенство купалося в розкоші, а сільські священники жили вбогим селянським життям: орали, косили траву, жали жито, будували хати й церкви, вчили і лікували селянських дітей, терпіли насмішки і приниження самодурів-поміщиків. Так, таким було життя сільських священників, і мало чим змінилося воно в теперішній час.

VI. Сома і саркс

Майже на кожній сторінці книги «блаженного» Йосифа натикаєшся на явну брехню і безглузду злобу проти християнства, або, як він постійно підкреслює, юдеохристиянство і римо-візантійську контору. Дуже багато місця у своєму «Одкровенні» автор приділяє проблемі тіла й плоті, приписуючи статево хіть у людині творчості Елогіма (Єгови, Деміурга), якого ототожнює з дияволом, і ми про це говорили вже багато разів. Він пише:

«Ми вчимо розрізняти перше ліплення і друге. У першому ліпленні Всевишній передав людині божественне тіло (сома), у другому ліпленні від диявола перейшла уражена гріхом плоть (саркс)» (с. 87).

Правда, за вченням богомилів, на якому, власне, засновано всю систему релігійних поглядів пана Береславського, усе виглядає зовсім по-іншому: це не Елогім, а Сатанаїл (перший син Усевишнього) під виглядом змія спокусив Єву на гріх (вступив з нею в фізичний контакт) і вона народила від нього Каїна – так виникла хіть (або, за Фрейдом, лібідо) у сутності людини. Від Каїна ж пішли каїніти: вроджені злочинці, вбивці, всілякі маньяки. У В. Береславського інший погляд, інша версія, оскільки й інша мета – дискредитувати Елогіма, а по-нашому Бога-Слово, через Якого все *«сталось ... що сталося»* (Ін. 1: 3).

Звичайно, плоть теж була передбачена Творцем для того, щоб людина перемогла її. Диявол володів деякою творчою силою, за попущенням Божим, наділив людину хіттю під час спокуси в Едемі на шкоду духові – так людина приречена була на вічну боротьбу духу з плоттю.

Зі Св. Письма ми знаємо, що диявол просив у Бога випробувати Іова стражданнями й отримав дозвіл, щоби зміцнилася віра правед-

ника й осоромлений був ворог роду людського. Можна припустити, що Сатана, який повів за собою третину ангелів, імовірно, одержав і відповідно частину світу (своє царство), адже Бог справедливий. Коли ж з'явилася людина, диявол теж – імовірно – попросив частину людини. Він вибрав нижню частину (не душу, мозок і серце) й помістив у неї плоть із її статевою хіттю, знаючи, що це принесе людині не тільки насолоду, але й великі страждання, хвороби, сімейні трагедії, словом, усяке горе, а найголовніше – пригнічуватиме її духовну сутність.

Але пан В. Береславський вважає, що плоть як вмістилище статевих пристрастей «зліпив» із матерії Елогім (Єгова, Деміург) разом зі статевими органами. Він навіть знає, як усе відбувалося:

«Чуттєвий порядок пов'язаний із ліпленням геніталій. Від нашого Всевишнього не було дано людині чуттєвих саркстичних начал – тільки сома (тіло), соматичне начало – безсмертні тіла з центром у духовному серці. Центром саркса (плоті), незаконно зліпленої лукавим, є фаловагінальне начало» (с. 32).

Лукавий, тобто Елогім,

«приліплює людині фалос (його “малий змій”), а потім ліпить вагіну, називаючи іншу істоту жінкою. Перед нами фаловагінальний збоченець, той – кого немає» (с. 46).

Далі, наче досвідчений сексопатолог, пан В. Береславський уточнює:

«Фалос – найжіночніше місце чоловіка. Елогім приліплює чоловікові шматок, вилучений у жінки. Чоловік відтепер буде прагнути увійти в жінку, щоби знайти себе самого, стати з нею одно» (с. 46).

На думку «блаженного» Іоана, є альтернатива цьому неподобству, цьому, як він висловився, вроченню, наведеному Елогімом на людину: «Крім чоловічого сім'я в людини є Логос, сім'я словесне, її остання крапля. І як від земного сім'я може відбутися зачаття земне, так від духовного сім'я можливе непорочне» (с. 50). Невже? І такі випадки були, крім, звичайно, Спасителя? Нам же здається, що зачаття самої духовної «боголюдини» Береславського, як і його дітей, відбулося не де-небудь у легендарній Атлантиді, а в звичайній московській квартирі найбанальнішим способом.

Неодноразово пан В. Береславський у своїй книзі вдається до явної фальсифікації і підтасування фактів. Так, наприклад, він пише: «Повна зневага Елогіма до дівоцтва демонструють його печаті – “хтивтесь і розмножуйтеся”» (с. 18). Але звідки він узяв це слово «хтивтесь»? Розгортаємо Біблію й читаємо: «І благословив їх Бог, і сказав їм Бог: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте нею» (Бут. 1: 28). Як бачимо, тут немає слова «хтивтесь».

Далі автор категорично заявляє: «Інституційне християнство не робить розрізнення між тілом і плоттю» (с. 93). Це відверта брехня чи незнання християнського вчення, яке проиняте боротьбою з гріховною плоттю. У повсякденному житті люди часто змішують ці поняття, але в принципі Християнська Церква, християнське богослов'я завжди вказували на відмінність цих станів людської релігійної свідомості. Ап. Павло пише: «Бо ті, що живуть за плоттю, думають про тілесне, а ті, що живуть за духом, – про духовне» (Рим. 8: 5). Монастирське правило гласить: «Поки не підкориться плотське духовному, не можуть слабшати в нас пристрасті». І якщо правда, що пан Береславський багато прочанствував по монастирях, то він повинен знати, яка часами жорстока боротьба йде там духу з плоттю.

Про проблему духу, тіла й плоті добре пише наш християнський богослов і філософ Вл. Соловйов:

«Поняття про плотське не слід змішувати з поняттям про тілесне... Тіло є храм духа; тіло може бути духовним і “прославленим”, “небесним”, тоді як плоть і кров царства Божого не успадкують... Плоть є тваринність збуджена ... Плоть (тваринна душа) сильна тільки слабкістю духу. А тому й дух для свого збереження і посилення вимагає ослаблення плоті».

Зовсім неприйнятною для християнського світу є заява нової віри (сатанізму) на чолі з «блаженим» Іоаном (В. Береславським), яка врешті-решт зводиться до того, що матеріальний світ і людина створені не Богом, а дияволом (Елогімом, Єговою, Яхве, Деміургом), який злочинним шляхом захопив владу у Всесвіті й видає себе за Бога, – у цьому вся суть цього вчення. А мета книги В. Береславського «Викриття Ялдаваофа» – дискредитація християнства, яке автор називає юдеохристиянством або симфонією Старого і Нового Завіту (Тора + Євангеліє), а Церкву – новим синедріоном або римо-візантій-

ською конторою. Автор поставив собі за мету знищити всю систему християнської релігії та намагається переконати нас, хто вірує в євангельського Христа, що ми 2 тисячі літ молимося і поклоняємося дяволу, і що Господь допустив це.

Іншими словами, висловлюючись фігурально, автор і його однодумці прагнуть перекинути «Вселенський трикутник», на вершині якого знаходиться наш Творець Господь Саваоф, щоб на місці Бога виявився так званий «*Отець чистої любові, найдобриший із добрих*» – той самий змії, який проник в Едем і спокусив перших людей, а по-нашому – це просто Люцифер.

Зрозуміло, що ключову роль у цій вселенської драмі відіграє постать Ісуса Христа – не тільки як Сина Божого (Бог-Слово), але й Боголюдини, на Якому тримається все духовне життя не тільки християнства, а й усього людства. Тому творці нової сатанинської віри розуміють, що без привабливого образу Христа їх вчення розсиплеться, як пісок без цементу; тому вони намагаються зробити Христа «своїм», так би мовити, вставляючи Його у свій іконостас.

VII. Христос, хто Він?

Пан В. Береславський обіцяє розкрити якусь таємницю про Христа, але тільки повторює старі єретичні байки, відкидаючи християнський догмат про Святу Трійцю. На с. 89 він пише: «*У їхній Трійці (це в нас, християн. – П. В.) Отець превічно народжує одного Сина, усе інше твориться*». У нього, як у богомилів, інший світопорядок, інша схема Божественного буття. Виявляється, у Бога-Отця два сини: перший – Сатанаїл, який згодом зрадив Бога і став сатаною; другий – Христос. За цим ученням, Бог-Отець не творить, а народжує, навіть людину, яка тут же стає боголюдиною (ми вже говорили про це). Але, за нашим розумінням, творіння нижче за народжене божество і схильне до гріха, тому й згрішив Денниця (будучи творінням).

Але якщо Бог-Отець не творить, а лише породжує Собі подібних, то звідки взявся гріх, адже народжена боголюдина не повинна була б согрішити. Автор весь час підкреслює, що Бог – це «*Отець чистої любові, а Елогім – маньяк сили, автократор*». Тут автор явно плутає Сатанаїла з Христом. Євангельський Христос майже в кожній главі цієї святої книги говорить про любов, милосердя і співчуття, та й у

Старому Завіті чимало говориться про любов. Правда, на зорі людства великий пріоритет надавався справедливості, бо любов і милосердя без справедливості для незрілої душі може перетворитися у вседозволеність.

Далі пан В. Береславський стверджує, що Христос прийшов для того, щоб викрити Елогіма: *«Місія Христа – скасувати Елогіма і відкрити “Отця чистої любові”»* (с. 26). Якби Христос повстав на Елогіма (як на диявола), то хіба не розповів би Спаситель про це Своім учням? Але жоден євангеліст не зробив навіть натяку в цьому напрямку. Навпаки, євангеліст Іоан – найближчий учень Христа – називає Елогіма Богом-Словом (Ін. 1: 3).

Отже, перед нами *«два Христоси»*: євангельський і береславський. Нехай кожна людина прислухається до свого серця і вибере собі свого Христа, адже сказано: *«Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога»* (Мф. 5: 8).

Пан же Береславський пропонує нам свого Христа: *«Христос – прибулець із Атлантиди, сонячний Аполлон. Чудесним чином його колісниця інкарнувала в Юдеї та Палестині»* (с. 140). Далі він так розповідає «таємницю» Христа: *«Христос був заарештований, катований, засуджений до смертної кари через розп'яття, але розп'яття відбулося в душі...»* Ми запитано: це як, заочно, чи що? Але автор продовжує: *«Голгофа сталася під час гефсиманського боріння. А на горі черепів був розп'ятий підмінений хтось (імовірно, засуджений синадріоном до смерті Юда). Христос духовно пережив своє розп'яття»* (с. 101). Під час гефсиманського боріння Він поплакав кривавими сльозами в чашу Грааля, яка тепер знаходиться невідомо де. Значить, не було голгофських страждань Спасителя, не було викупної жертви, не було і воскресіння. Після всього Христос вознісся на небо, і тоді незрозуміло, навіщо Він приходив на землю?

Дивує не тільки буйна фантазія цього бісівського казкаря, а й відсутність елементарної логіки. На «горі черепів», як висловлюється автор про Голгофу, був розп'ятий не Христос, а засуджений синадріоном до смерті Юда. По-перше, питається, за що засудили фарисеї до смерті Юду, адже він здав їм Христа? По-друге, невже Мати Ісуса, Марія Магдалина, Іоан Богослов, які стояли біля хреста, не змогли відрізнити Юду від Христа?

Цьому казкареві писати б не богословські трактати, а пригоди Гаррі Потера. Але у цієї бісівської казки є одна серйозна мета: зробити факт голгофського страждання Спасителя, спокутування за гріхи світу і воскресіння неіснуючими. Для того, щоб утвердити в душах людей версію про те, що «*Отець чистої любові*» (едемський змії-спокусник) не творить, а відразу народжує боголюдей (надлюдей), які не потребують ні спокути, ні покаяння, ні церкви, ні воскресіння, бо живуть вічно у своєму царстві зла.

Іноді виникає питання: звідки пан В. Береславський бере свої «догматичні» відомості, яких немає у Св. Писанні? Ну, хіба що, як він вважає, йому дано «згори», від самої Богородиці. Багато «одкровенень» «блаженного» Іоана шокують. На с. 107 він пише:

*«Так виникло Євангеліє від Богородиці, яке широко розповсюджене (А ми й не чули! – П. В.). Вважають, що записав його Іоан Богослов. У ньому йдеться про гіперборейську чашу, про роль Йосифа Аримафейського, про непорочне зачаття Марією Магдалиною від Христа чистої любові Йосифа Прекрасного...»
(Хто такий? Не чували? – П. В.).*

А ось іще одне «одкровення» щодо боротьби Христа з Елогімом: «*Мойсей жажнувся, коли на Фаворі почув від Христа, що отець Мойсеевого законодавства – сатана*» (с. 83). Дивно, як «багато дано» панові Береславському, як багато він знає: він навіть знає, що говорив Христос до Мойсея і навіть як Мойсей відреагував на слова Христа – «*жагнувся*»; апостоли не чули, вони були в блаженному стані, а ось В. Береславський усе чув!

Але є інший, євангельський Христос, а не якийсь блискучий Аполлон з Атлантиди; і Він не приїхав до нас на чудовій колісниці. Цей наш Христос народився у Віфлеємі в убогій печері та все Своє життя служив людям: зціляв хворих, прощав грішників, був милосердним до всіх, потім витерпів страшні муки на Голгофі й викупив нас Своєю кров'ю, потім воскрес і воскресить нас в останній день. А якщо їздив, то не на колісниці, а на віслюку, і то раз у житті.

Загалом можна сказати таке: якщо богами, заперечуючи Церкву і таїнства, усе-таки визнавали Євангеліє й Апостол, то «блаженний» Іоан (Береславський) узагалі не визнає Св. Письма; у нього свій Бог-

Отець (едемський змії-спокусник), свій Христос із Атлантиди, а в підсумку – свій Люцифер.

VIII. Містичний шовінізм

Був би неповним «догматизм» «блаженного» Іоана, якщо не відзначити його великоруський шовінізм: незважаючи на свою містичну налаштованість (мовляв, він людина «не від світу цього»), Береславський усе-таки залишився правомірним кацапом, здатним, за словами А. Солженіцина, за російську імперію віддати своє життя, благополуччя сім'ї та навіть життя власних дітей.

І справді, як можна вважати себе російським релігійним мислителем і не вірити в месіанське призначення російського народу?! Ну хто ж тоді врятує людей від світового зла?! Починаючи від слов'янофілів і Ф. Достоєвського, російська релігійна інтелігенція вірила в те, що російський народ – народ-«богоносець», народ-«христоробець» – скаже своє велике слово вселенської любові. Але прийшов час – і цей народ, за словами М. Бердяєва, показав свою звірячу морду: легко поміняв Христа на антихриста Леніна і створив першу в світі безбожну державу.

Але, незважаючи на все це, Богородиця, за словами «блаженного», покровительствує Росії. Вона особисто йому являлася двічі і щоразу обіцяла зберегти велику державу. Вона (Богородиця), за його словами, побувала навіть у кабінеті члена політбюро маршала Язова під час ГКЧП і просила не стріляти в народ, і все це для того, щоб знов-таки зберегти велику державу. Серафим Саровський, перш ніж удостоїтися такої зустрічі, тисячу днів і ночей молився на камені до кривавих ран на колінах, а товариш Язов добряче пообідав з коньяком, викурив сигарету – і теж удостоївся... От що значить російський патріотизм!

Пан В. Береславський ненавидить, як він висловлюється, юдеохристиянство, особливо Римську Церкву, і готує суд над нею. Правда, він як істинний російський шовініст, майже не згадує Московську Патріархію (сергіанство), яка 75 років співпрацювала з червоним драконом. Він частіше пише про царських церковних чиновників, але про російського демона Леніна – ні слова: очевидно, за принципом «своя сорочка ближча до тіла». Він, звичайно, забув про те, що саме римський папа Іоан-Павло II (Войтило) закликав народи Східної Європи

до опору більшовицькому звіру. Він сказав: «*Не бійтеся!*». Люди перестали боятися – і звір упав.

Що ж стосується юдеохристиянства, то ми не заперечуємо нашого зв'язку зі Старим Заповітом та ізраїльським народом, адже Божа Матір, апостоли і Сам Спаситель за плоттю були юдеями. А пану В. Береславському ми б порадили замість того, щоб пописувати богословські книжечки, краще приєднатися в Москві на Манежній площі до російських горлопанів-фашистів і репетувати разом з ними: «*Бей жидов – спасай Россию!*»

Ну а як бути з чашею Грааля? Чи була вона чи не була? Відомо, що Адольф Гітлер півжиття шукав спис Лонгина і чашу Грааля, щоб за допомогою цих реліквій домогтися панування над світом, але не знайшов. Так, може, її зовсім не було? Ні, вона була, є і буде, поки живе людство; вона – реальність. Щонеділі мільйони християн у всьому світі у своїх храмах приступають до цієї чаші, аби прийняти Тіло і Кров Спасителя на відпущення гріхів і на життя вічне. Амінь.